

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Kůchlerovou,
Ph.D. ve věci

žalobce: **J. H.**
zastoupen advokátem Mgr. Bc. Petrem Machem
sídlem Slezská 1297/3, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 1882/57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2025, č. j. KUJI 61749/2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2025, č. j. KUJI 61749/2025, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 18 210 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 4. 2025, č. j. MHB_DOP/11415/2024-10 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“).

2. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl dopustit tím, že dne 31. 10. 2024 v 13:08 na silnici II. třídy č. 150, v obci Okrouhlice, v blízkosti č. p. 39, ve směru jízdy na Havlíčkův Brod, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, a silničním rychloměrem RAMER10, namontovaným ve služebním vozidle, obsluhovaným hlídkou Policie ČR, mu jako řidiči osobního vozidla Mercedes-Benz, rz. IAM ROYAL, byla naměřena rychlost 89 km/h. Při zvážení maximální možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla skutečná rychlost nejméně 86 km/h, měl tedy překročit nejvyšší dovolenou rychlost jízdy o 36 km/h. Městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 4 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a v dalších vyjádřeních účastníků

3. **Žalobce** ve své žalobě namítá, že rozhodnutí je nezákonné, neboť nebyl prokázán subjekt přestupku. Žalobce ve správním řízení připustil, že s vozidlem obcí Okrouhlice projížděl, ale nikoliv dne 31. 10. 2024, nýbrž již 28. 10. 2024, a to v opačném směru. Dne 31. 10. 2024 byl policií kontrolován před supermarketem Billa v Havlíčkově Brodě, kam mu vozidlo přivezl kolega. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v otázce totožnosti řidiče vozidla vycházel toliko z oznámení o přestupku (příp. z úředního záznamu, který však v této souvislosti není přímo zmiňován). Za těchto okolností nemohly mít správní orgány za prokázané, že žalobce byl řidičem zastaveného a pokutovaného vozidla.
4. Nejistotu ohledně subjektu přestupku, tedy řidiče vozidla byly správní orgány povinny odstranit dokazováním, na což však rezignovaly. Jednostranné písemné záznamy policie, jako je úřední záznam či oznámení o přestupku, nemohly samy o sobě být dostatečné ke zjištění skutkového stavu. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49. Navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
5. **Žalovaný** ve svém vyjádření ze dne 9. 10. 2025 odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ze spisového materiálu jednoznačně plyne, že přestupek spáchal žalobce. Tvrzení žalobce o tom, že byl kontrolován na parkovišti v Havlíčkově Brodě žalovaný považoval za účelové. Z vyjádření správního orgánu I. stupně k předkládanému odvolání vyplynulo, že ten neeviduje žádné jiné přestupkové jednání žalobce ze dne 28. 10. 2024. Sám žalobce svá tvrzení nikterak důkazně nedokládá. Žalobce měl možnost se k věci vyjádřit, což však neučinil, nevytvořil tak jinou věrohodnou verzi skutkového děje, kterou by musel žalovaný prověřit. Žalovaný označuje napadené rozhodnutí za věcně správné a zákonné a navrhuje žalobu zamítnout.
6. V **replíce** ze dne 16. 10. 2025 žalobce opětovně poukazuje na to, že závěr, ke kterému dospěly správní orgány je postaven na procesně nepřipustných důkazních prostředcích. Žalobce se k jednání policistů nevyjádřil, neboť si neuvědomil, že datum přestupku je odlišné od data, kdy byl stavěn policií kvůli překročení rychlosti. Při identifikaci přestupku se řídil pouze popisem jednání, datum zkontroloval až v odvolacím řízení. Vzhledem k principu úplné apelace měl žalobce právo toto předeštit až v odvolacím řízení. K tvrzení o tom, že by proti žalobci nebylo vedeno jiné přestupkové řízení, uvádí, že proti němu bylo zahájeno řízení pod sp. zn. MHB_DOP/9980/2024-2 o přestupku spáchaném dne 7. 10. 2024. Ohrazuje se proti tomu, že by byl povinen dokazovat nepravdivost úředních

záznamů, je na správním orgánu, aby provedl dokazování. Žalovaný tak měl řízení zastavit nebo doplnit dokazování, nemohl mít však za prokázané, že by žalobce vozidlo v obci Okrouhlice řídil. Dále odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, který navázal rozsudek žalobcem odkazovaný v žalobě. V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2022, č. j. 13 A 37/2021-51, pak dle žalobce byla posuzována podobná procesní i důkazní situace. Žalobce proto uzavírá, že správní orgány neprokázaly, že by žalobce byl řidič vozidla v době, kdy mu byla naměřena rychlost. I nadále trvá na svém procesním stanovisku rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s.
8. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku tak leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil, nemusí se vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011–68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 18).
9. Z uvedeného plyne, že uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit (viz body 20–22 posledně zmíněného usnesení č. j. 5 As 126/2011–68).
10. Ohledně otázky použitelnosti úředních záznamů prošla judikatura Nejvyššího správního soudu genezí spočívající v postupném vyjasňování jednotlivých situací. Původní judikatura vycházela z absolutní nepoužitelnosti úředního záznamu o přestupku a oznámení o přestupku jako důkazů v přestupkovém řízení. Tyto závěry soud vyslovil především v rozsudcích ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008–115, č. 1856/2009 Sb. NSS, ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010–73, č. 2208/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63. Pozdější judikatura závěry uvedené v citovaných rozsudcích upřesnila tak, že listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou, přestupcem nijak nezpochybněnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013–61, dále ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013–37, nebo ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014–48, nebo ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 152/2014–30.

11. Právní názor čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku č. j. 4 As 118/2013 – 61 aproboval i Ústavní soud, který v usnesení ze dne 13. 11. 2014, ve věci sp. zn. III. ÚS 1838/14, uvedl, že „i v tomto směru může Ústavní soud odkázat na napadená rozhodnutí a ústavně konformní závěr judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž dokumenty obvykle obsažené v příslušném spisu (tj. oznámení o přestupku spolu s úředním záznamem o podezření z přestupku, záznam o přestupku, ověřovací list k radarovému zařízení, výpis z evidenční karty řidiče) zpravidla postačují k vydání rozhodnutí o spáchání či nespáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014 č. j. 2 As 39/2014 - 30 nebo ze dne 22. 8. 2013 č. j. 1 As 45/2013 - 37). Další dokazování je pak potřeba provádět pouze v případech, kdy s účastníkem řízení uplatněných námitek vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině či trestu.“
12. Pokud při provádění úředního úkonu nebyl proveden audio/vizuální záznam a okolnosti jeho provádění jsou zpochybňovány, zásadním důkazem o skutkovém stavu věci jsou obvykle svědecké výpovědi osob, které se tohoto úkonu osobně zúčastnily, zejména úředních osob – zde zasahujících strážníků. V případech „tvrzení proti tvrzení“ proto musí rozhodující orgán vždy vyslechnout ony úřední osoby jako svědky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016–30) a nesmí se spokojit jen s oznámením o přestupku a s úředním záznamem.
13. Stěžejní otázkou v nyní projednávané věci tedy je, zda tvrzení žalobce učiněné během odvolacího řízení založilo důvodné pochybnosti o skutkovém stavu. Podle krajského soudu tomu tak bylo.
14. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: fotografie z měřicího prostředku, ověřovací list metrologického střediska č. 160/24 ze dne 31. 7. 2024, oznámení o přestupku ze dne 20. 11. 2024, jehož přílohou je na místě sepsané oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti ze dne 31. 10. 2024 a úřední záznam ze dne 31. 10. 2024, č. j. KRPJ-123270-1/PŘ-2024-161606, s fotografií dvou osob stojících za kontrolovaným vozidlem, a výpis z evidenční karty řidiče. Dále pak prvoinstanční rozhodnutí, odvolání žalobce včetně jeho doplnění, vyjádření k podkladům pro rozhodnutí žalovaného a žalobou napadené rozhodnutí.
15. Žalobci je prvoinstančním rozhodnutím kladeno za vinu výše uvedené přestupkové jednání, kterého se měl dopustit dne 31. 10. 2024, proti němuž podal v zákonné lhůtě blanketní odvolání. V doplnění odvolání žalobce namítl, že nebyl měřen dne 31. 10. 2024, ale dne 28. 10. 2024, kdy byl policií zastaven. Překročení rychlosti popisované v rozhodnutí by odpovídalo tomu, co se stalo dne 28. 10. 2024. Dne 31. 10. 2024 proběhla na parkovišti v Havlíčkově Brodě policejní kontrola bez měření, následně obcí Okrouhlice projížděl opačným směrem do Ledče nad Sázavou.
16. Ve svém vyjádření k podkladům správní orgán uvedl, že tvrzení žalobce považuje za ničím nepodložené a z podkladů založených ve spise jasně vyplývá, že měření proběhlo až dne 31. 10. 2024. Doplnil, že žádné jiné přestupkové jednání žalobce ze dne 28. 10. 2024 neeviduje.
17. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v reakci na žalobcovu odvolací námitku uvedl, že za stěžejní důkaz svědčící o vině žalobce považuje v případě přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti vždy záznam o měření rychlosti vozidla, který má mezi důkazními prostředky privilegované postavení. Též uvedl, že z úředního záznamu

vyplývalo, že policisté se ihned po změření za vozidlem vydali a zastavili jej. Na místě kontroly byl z předložených dokladů a následné lustrace žalobce jako řidič ztotožněn. Na místě se k přestupku žalobce nijak nevyjádřil a oznámení odmítl podepsat.

18. Je pravdou, že správní orgán I. stupně v posuzovaném případě mohl dovozovat subjekt přestupku z úředního záznamu a z oznámení o přestupku, neboť v řízení v prvním stupni žalobce nerozporoval, že by vozidlo v inkriminovanou dobu řídil. Skutkové rozpory byly namítnuty až v rámci odvolání, za dané situace bylo na odvolacím orgánu nejasnosti odstranit v rámci odvolacího řízení. Tvzení žalobce, že ho policisté měřili o tři dny dříve, žalovaný označil za čistě účelové a k provádění dalších důkazů nepřistoupil a spokojil se skutkovým stavem tak, jak byl popsán v úředním záznamu a dále jej nezjišťoval. V případě pravdivosti tvzení žalobce by přitom žalobce neměl být odpovědným za přestupek uvedený ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, nýbrž za přestupek spáchaný dne 28. 10. 2024.
19. Ve správním spise chybí exaktní doklad o tom, že by v době měření vozidlo řídil právě žalobce. Z fotografie zadní části vozidla pořízené měřícím zařízením v okamžiku změření rychlosti nelze řidiče identifikovat. K otázce, kdo vozidlo řídil, tedy neexistuje žádný jiný důkaz než úřední záznam. Z výše uvedené judikatury je přitom zřejmé, že takto podepřený skutkový stav, navíc v situaci, kdy ho žalobce v průběhu řízení zcela konkrétně zpochybnil, nelze považovat za dostatečně zjištěný. Správní orgány byly povinny provést dokazování ohledně otázky, zda vozidlo v době měření řídil žalobce. Žalovaný nemusel svá zjištění opřít pouze o výsledky zasahujících policistů, mohl vycházet i z informací uvedených správním orgánem I. stupně, že dne 28. 10. 2024 není žádný přestupek žalobce evidován. O toto sdělení odvolací správní orgán opřel svou úvahu až ve vyjádření k žalobě, v odůvodnění napadeného rozhodnutí však tato úvaha absentuje (správní orgány přitom nemohou obsahové nedostatky svých rozhodnutí dohánět ve vyjádření k žalobě a tím de facto svá rozhodnutí „přepisovat“).
20. Správní orgány jsou povinny zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což ale v posuzovaném případě zejména pak odvolací správní orgán neučinil, neboť oba správní orgány vyvozovaly skutkový stav zejména z úředního záznamu a oznámení o přestupku, jejichž obsah žalobce v odvolání rozporoval. V dané věci tak nelze mít za to, že byl skutečně prokázán subjekt přestupku. S ohledem na pochybnosti, které vznikly v průběhu odvolacího řízení, je namístě doplnit dokazování. Lze tak shrnout, že podklady shromážděné správními orgány netvořily nezpochybněný celek, ze kterého by bylo možné jasně seznat skutečný skutkový stav. Naopak v podkladech vznikla mezera ohledně toho, kdo vozidlo v době spáchání řídil. Odvolací správní orgán však v tomto ohledu zůstal nečinný. Tímto postupem způsobil, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

21. S ohledem na shora uvedené krajský soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán shora vysloveným právním názorem krajského soudu.
22. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný ve věci úspěch neměl a náhrada nákladů řízení mu proto nepřisluší. Žalobce měl se svojí žalobou

úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Soud tedy výrokem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a replika), u nichž sazba odměny činí 4 620 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. 13 860 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 450 Kč/úkon, celkem tak 1 350 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Náhrada nákladů tohoto řízení není zvyšována o 21 % DPH, neboť zástupce žalobce není plátcem DPH. Celková výše účelně vynaložených nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 18 210 Kč (3 000 + 15 210 Kč). Soud proto uložil žalovanému povinnost žalobci uvedenou částku zaplatit, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a odst. 1, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. listopadu 2025

JUDr. Martina Kůchlerová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně